

zwart
zeg
je

wit
denk
je

kleur
stokt in
een valstrik
van veelte
een vogelschrik
van schuwte

zwart
zeg
je

zo zwart
als roet
dat rolt
en kolkt
in vonkend
bloed

zwart
denk
je

aan wit
proef je
wat schort

leegte
onschuld
het tekort

beheer
het zwart
om aan de zachte zijde
van de nacht een wig
voor wit te vinden

beheers
het zwart
stilte die uit woorden
vloeit is van zilverwit
ondoorgegrondelijk

bekeer
tot wit
het zwart, verwens aan grijs
donkerte die kleur ontkent
nu naar rauwte zwenkt

klam
van zwart
klem
in kleur
bloembed
of
bloedbad
van Basra
tot
Bagdad
brandt
het overleven
het voor
het tegen
wordt rood
vulstof
voor de dood
klam
van kleur
klem
in zwart

zo is het
als ik nu niets meer zie
 niets meer smaak
 niets meer hoor
aan zwart het wit
aan wit het zwart
verleer en kleur bederf
sterft wat in mij schildert

dan weet ik wat ik wil
want ik weet wat ik voel

schraalte

die magerte van kalk
op een uitweg van hier
tot Audresselles

